

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. S.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Janem Štanderou, advokátem
sídlem Holečkova 332/5, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2015 č.j. 71/2015-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 10. 3. 2015 č.j. 71/2015-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů ve výši 12.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jana Štandery, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 7. 2014 sp. zn. S-MHMP 511876/2014/Voj, č.j. MHMP 1002121/2014/Voj tak, že ve výrokové části byl text „§ 4 písm. c)“ nahrazen textem „§ 4 písm. a)“, a ve zbytku bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce shledán vinným tím, že se jako řidič nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vlastní a předjížděl a neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, a předjížděl vozidlo, jehož řidič dával znamení o změně směru jízdy vlevo a zavinil tak dopravní nehodu. Tím měl žalobce porušit povinnosti uložené mu závazně v § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. a), písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a spáchat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7., písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že „údajná poškozená“, jak ji žalobce v žalobě označoval (dále v textu označována jako „poškozená“, popř. jako „N.“), nedostála své povinnosti opatrnosti na vozidla za ní, případně vozidla ji předjíždějící. Podle žalobce rozhodnutí správních orgánů je v zásadním rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 54/2009-56 i důkazy, které na místě dopravní nehody zadokumentovala policie. Podle žalobce důkazem, že (dle žalobce údajná) poškozená začala odbočovat v době, kdy byla již předjížděna, je skutečnost, že došlo k bočnímu střetu vozidel, a to levým bokem vozidla poškozené do pravého boku motocyklu žalobce; toto jednoznačně prokazuje poškození vozidla a motocyklu, které je policií fotograficky zadokumentováno a popsáno. V době střetu jel žalobce s motocyklem již vedle levého boku vozidla poškozené. Jeho přední kolo motocyklu se nacházelo na úrovni předního levého kola vozidla. Dalším důkazem je skutečnost, že k bočnímu střetu vozidla do motocyklu došlo na středu vozovky hlavní silnice, po které vozidla jela; toto vylučuje tvrzení správního orgánu, že žalobce s motocyklem narazil do vozidla poškozené, která již s vozidlem odbočovala. Zmíněné podstatné důkazy správní orgány nezkoumaly, zcela je ve svém rozhodnutí opomenuly, nenechaly vypracovat znalecký posudek k příčině dopravní nehody, a tím podle žalobce nepostupovaly objektivně a nestranně. Žalobce podotkl, že sice platí, že přestupek jiného účastníka se nedotýká posouzení přestupku žalobce, avšak pro nehodu mělo jednání poškozené zcela zásadní dopad a význam; ostatně ani sám orgán v rámci svých rozhodnutí bez důvodných pochybností neprokázal, že by ze strany žalobce ke spáchání jakéhokoli přestupku vůbec došlo.
3. Pokud jde o tvrzené porušení § 17 odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, žalobce uvedl, že předjížděl dodávkové vozidlo odbočující vpravo a poté na křižovatce poškozenou; před žalobcem jelo dodávkové vozidlo, které včas dávalo znamení o změně směru jízdy a odbočovalo vpravo; na tento úkon řidiče dodávky reagoval žalobce tak, že si s motocyklem najel ke středu vozovky, kde měl dostatečný rozhled a přehled na bezpečné předjetí vozidla poškozené, kdy i dodávkové vozidlo bylo již z velké části odbočené vpravo a nebránilo v rozhledu a přehledu. Podle žalobce správní orgány neprovedly žádné dokazování k rozhledu žalobce; neprovedly žádný výslech účastníků dopravní nehody k šíři, délce a výšce a zejména typu dodávkového vozidla, nezkoumaly přehlednost vzhledem k šíři vozovky a vozidlům. Žalobce podotkl, že ještě před předmětnou nehodou a v době dopravní nehody jel na svém motocyklu zcela v souladu s právní úpravou a svými povinnostmi účastníka silničního provozu, naopak poškozená jela před křižovatkou a v křižovatce velmi pomalu (tzv. krokem) a s vozidlem směřovala k pravému okraji vozovky, jak sama ve správním řízení uvedla. Z tohoto chování dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalobce ke zcela opodstatněnému závěru, že řidička má v úmyslu zaparkovat své vozidlo hned za křižovatkou, kde se nachází vyznačené parkoviště pro vozidla. V době předjíždění vozidla poškozené byl žalobce s motocyklem přední částí na úrovni přední části jejího vozidla, kdy došlo k bočnímu nárazu vozidla do boku jeho motocyklu; v tu dobu po zrychlení motocyklu na předjíždění žalobce uvedl, že v době střetu jel asi rychlostí 30 km/hod. Tomuto také odpovídá poškození obou vozidel, přičemž žalobce si celkově počínal zcela dle zákona. Předjíždění žalobci v křižovatce na hlavní pozemní komunikaci umožňuje § 17 odst. 5 písm. f) a před křižovatkou není umístěna dopravní značka B21a (zákaz předjíždění), takže při předjíždění nebyl žalobce zákonem nijak omezen. V rámci předjíždění tedy žalobce splnil svou povinnost využít světelnou signalizaci, ale také jel odpovídající rychlostí a počínal si tak, aby neohrozil ani neomezil za ním jedoucí vozidla ani vozidla protijedoucí; současně měl žalobce při předjížděcím manévru dostatečný rozhled před sebe i prostor pro předjíždění. K nehodě dle žalobce došlo v důsledku nepředpokladatelného a neočekávaného postupu poškozené. Žalobce dodal, že se jednalo o přímý, přehledný úsek hlavní silnice, kde nebyla přehlednost ničím snížena; přehlednost přes vozidlo jedoucí za poškozenou není správními orgány v rozhodnutí vůbec důkazně doložena. Správní orgán nenechal vypracovat znalecký posudek ani nijak prokazování přehlednosti neřešil, ačkoliv ze své úřední povinnosti má za úkol přestupek bezpečně prokázat.

4. Žalobce rovněž namítal, že předpoklad, že poškozená dávala znamení o změně směru jízdy, nebyl dostatečně zjištěn, natož prokázán. Stejně pochybnosti dle žalobce panují i o svědectví paní Š., která policii potvrdila, že v době, kdy vozidlo poškozené předjíždělo před křižovatkou její vozidlo, toto blikalo. Žalobce uvedl, že se nemůže vyjádřit k prohlášení paní Š., že při předjíždění jejího vozidla v době, kdy s ním zajižděla vpravo mimo vozovku na parkoviště, měla poškozená zapnutý ukazatel změny směru jízdy; avšak v době, kdy se poškozená dostala do zorného pole žalobce, ta odbočení nesignalizovala. Toto prohlášení ostatně také odpovídá chronologickému vývoji celé nehody. Poté, kdy se poškozená dostala s vozidlem do zorného pole žalobce, se již zcela jistě ztratila ze zorného pole svědkyně. O dalším průběhu již tedy svědkyně v žádném případě nemůže vypovídat, neboť další průběh již nemohla ani fyzicky vidět, natož za situace, kdy údajně učinila celou řadu dalších úkonů. Svědectví o tom, že poškozená v době odbočování měla blikat, které je ve spise prezentováno, je dle žalobce nepodložené a nepravdivé. V době odbočování svědkyně nic takového vidět nemohla, neboť odbočující řidička změnu směru nesignalizovala, ale také proto, že z místa, kde svědkyně stála, není možné situaci pozorovat, zejména přes vozidlo jedoucí za poškozenou a ještě přes motocykl žalobce. Svědkyně do protokolu před správním orgánem uvedla, že opravdu dopravní nehodu neviděla, s čímž se správní orgán vůbec nevypořádal. Podle žalobce správními orgány muselo být při hodnocení důkazů zřejmé, že výpověď svědkyně se rozchází s důkazy. Při takovém postavení vozidla by muselo dojít k čelnímu nárazu motocyklu do levého boku vozidla, čímž by muselo dojít k deformaci předního kola motocyklu; ve skutečnosti byl motocykl poškozen pouze po celé pravé straně. Též vozidlo N. bylo nárazem vozidel poškozeno na levém boku, od levého předního blatníku až po zadní levé dveře; dále toto svědectví vylučuje skutečnost, že ke střetu vozidla s motocyklem došlo na středě vozovky hlavní silnice, jak je uvedeno v policejním plánu nehody a též v rozhodnutí správního orgánu. Proto nemohlo být vozidlo poškozené v postavení, jak ho uvedla svědkyně; také

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nebylo přihlédnuto k lékařské zprávě, kde je zadokumentováno pohmoždění pravého boku těla žalobce, které bylo způsobeno nárazem levého boku vozidla do něj.

5. Podle žalobce svědectví paní Š. lze vyloučit postavením jejího vozidla a její činností po zastavení svého vozidla (kdy se měla otočit na zadní sedadlo a hledat peněženku), a zejména, že za poškozenou jelo dodávkové vozidlo a za ním motocyklista. Podle žalobce svědkyně nemohla vidět přes motocykl a dodávkové vozidlo z pravé strany ze zaparkovaného vozidla na zadní část vozidla poškozené, není to technicky možné. Jak je uvedeno v plánu policie a výpovědi svědkyně, vše viděla na vzdálenost cca 200 metrů. To vylučuje její svědectví o tom, že N. dávala levý ukazatel směru jízdy v době odbočování; proto její svědectví nevylučuje skutečnost, kterou uvádí žalobce. Dále žalobce upozornil, že svědkyně Š. uvedla, že viděla, jak je motocykl napasován pod vozidlem poškozené. Toto svědectví dle žalobce lze vyloučit, a to poškozením motocyklu; motocykl se v žádné době dopravní nehody nedostal žádnou částí pod vozidlo poškozené; tuto skutečnost uvedenou svědkyní může vyloučit i svědek J., jehož výslech správní orgán nepřipustil.
6. Žalobce rovněž odkázal na § 17 zákona o provozu na pozemních komunikacích s tím, že kdyby poškozená signalizovala úmysl odbočit vlevo, jako zkušený řidič by ji předjel vpravo. Podotkl, že k ohrožení řidičů jedoucích za ním z jeho strany nedošlo ani dojít nemohlo, neboť situaci dle možností a dostupných informací a signálů kontroloval. Odkázal na povinnost předjížděného vozidla nebránit předjíždění. Pokud by tedy poškozená zjistila situaci na vozovce, byť jen pohledem do zpětného zrcátka (ve správním řízení do protokolu uvedla, že si není jistá, zda kontrolovala provoz vozidel za sebou v levém venkovním zrcátku), musela by si jistě všimnout, že je již předjížděna a žalobce se s motocyklem nachází vedle levého boku jejího vozidla, a svůj nesignalizovaný manévř minimálně odložit. Podle žalobce je to tedy výhradně poškozená, kdo porušil své povinnosti a zavinil prvotní příčinu ke střetu. Žalobce doplnil, že s ohledem na odvolání i provedené důkazy je v tomto případě přinejmenším sporné, spíše pak nepravděpodobné, že by poškozená při odbočování dala znamení o změně směru jízdy. Dále žalobce odkázal na § 25 zákona o provozu na pozemních komunikacích a uvedl, že poškozená směřovala velice malou rychlostí k pravému okraji vozovky, čímž naznačovala, že hodlá zastavit u pravého okraje; vzhledem k tomu, že nesignalizovala úmysl odbočit vlevo, a tím zkrřížit jízdní dráhu žalobce, a současně mu neumožnila případné objetí po pravé straně, dovodil žalobce s dostatečnou mírou očekávání, předpokládání a zkušeností, že poškozená má v úmyslu zastavit, případně stát při pravém okraji vozovky. I zde dle žalobce platí soudní praxí opakovaně definovaný předpoklad důvodného očekávání opatrnosti ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tedy neměl možnost ani šanci předpokládat, že snad bude poškozená odbočovat vlevo, neboť kroky, které podnikla, naznačovaly opak. Stejně tak i fakt, že sama poškozená porušila celou řadu povinností, které jsou jí uloženy jako účastníkovi provozu na pozemních komunikacích, vede k závěru, že původcem a příčinou nebyl žalobce, který žádné své povinnosti neporušil, ale byla to právě činnost a v dílčí části i nečinnost poškozené. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní stav řízení a podanou žalobu, odkázal na § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 77/2008-50 a dodal, že žalobce svým jednáním porušil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

§ 17 odst. 5 písm. a), e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle žalovaného se ze strany žalobce jednalo o přímou nezodpovědnost a porušení podmínek provozu na pozemních komunikacích, a to jak ve vztahu k § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tak i svojí bezohledností při řízení motocyklu, když předjížděl, aniž by se přesvědčil o možnosti předjetí vozidla poškozené. Žalovaný v návaznosti na uvedené přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nezjistil žádné vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost vydaného rozhodnutí. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.

8. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného odkázal na argumentaci obsaženou v žalobě a setrval na svých právních názorech.
9. Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Soud měl proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), za to, že žalovaný s takovým projednáním věci udělil souhlas. Žalobce pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Soud proto o věci samé rozhodl bez jednání.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 3. 2014 žalobce řídil motocykl S. registrační značky X v P., ulici M. ve směru jízdy od ulice V. a při předjíždění v křižovatce V. došlo ke srážce s odbočujícím vozidlem Š. F. registrační značky X, které řídila N. Po střetu vozidel došlo k pádu žalobce na komunikaci a N. následně narazila do domu č.p. X; dechová zkouška na místě nehody provedena přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 24. 4. 2014 oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal žalobce k ústnímu jednání. Podáním ze dne 10. 5. 2014 žalobce vyslovil nesouhlas s popisem jeho jízdy před dopravní nehodou ani s popsáním průběhu nehody. Zde mimo jiné uvedl, že před ním odbočovalo vpravo dodávkové vozidlo bílé barvy, jež dávalo včas pravý ukazatel změny směru jízdy. Žalobce najel ke středu vozovky, a když toto vozidlo dokončovalo odbočení a bylo možno objet jeho zadní část v žalobcově jízdním pruhu za přechodem, rozhodl se žalobce dále předjet v křižovatce vozidlo Š., které jelo při pravém okraji vozovky v přímém směru a dá se říci, že krokem. Rozhled při předjíždění vozidla měl dobrý, takový, který je nutný na bezpečné předjetí. U vozidla Š. nebyl zapnut levý ukazatel směru jízdy, nic nenasvědčovalo tomu, že by vozidlo z přímého směru vybočilo. Podle žalobce do něho narazilo vozidlo Š., když náhle vybočilo ze směru své jízdy vlevo a narazilo bočně do něho a motocyklu. Policie neprovedla u vozidla Š. zkoušku levého ukazatele směru jízdy, což v případě jeho nefunkčnosti mohlo mít podstatný vliv na dopravní nehodu. Po nárazu vozidlo N. s sebou táhlo žalobcův motocykl. Z nepochopitelného důvodu řidička vozidla Š. po střetu nebrzdila, ale naopak zrychlila jízdu, až její vozidlo narazilo přední částí do zdi domu. Při bočním střetu a následném sesednutí ze sedla dozadu žalobce viděl, že N. v levé ruce drží telefon a při jízdě telefonuje; doběhl k motocyklu a vypnul jeho motor, ihned poté šel ke dveřím řidičky a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zaklepal na okno u jejích dveří. Chtěl se přesvědčit, zda se jí nic nestalo. Řidička stále telefonovala a otočila se k němu zády, dívala se na pravé přední sedadlo svého vozidla. Proto na ni zaklepal ještě dvakrát. Když řidička nereagovala a stále telefonovala, žalobce zavolal na linku 158 a dopravní nehodu oznámil policii a vyčkal na místě jejího příjezdu. Ještě když k nehodě doběhl prodavač z místního železářství, řidička stále telefonovala. Odpoledne žalobce bolelo chodidlo a pravý bok, a tak zašel na Č. M. k lékaři; rentgen neprokázal žádnou zlomeninu, došlo pouze k pohmoždění pravého chodidla nohy a pravého boku těla, bez nutnosti pracovní neschopnosti a dalšího léčení; na žalobcově motocyklu vznikla hmotná škoda kolem 50 tisíc Kč. Žalobce dále uvedl, že na dopravní nehodě se necítí vinen a ani si není vědom přestupku, který je mu v oznámení o zahájení řízení o přestupku kladen za vinu; předjíždění v křižovatce mu umožňuje § 17 odst. 5 písm. f) bod 3. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Příčinu dopravní nehody spatřuje v tom, že řidička vozidla Š. F. začala náhle od pravého okraje vozovky odbočovat vlevo z hlavní komunikace v době, kdy byla předjížděna; nedala včas znamení o změně směru jízdy před započítím jízdního úkonu s ohledem na okolnosti provozu na pozemních komunikacích, zejména na řidiče jedoucího za ní a na povahu jízdního úkonu.

12. Při ústním jednání konaném dne 21. 5. 2014 žalobce uvedl skutečnosti již uvedené v jeho písemném vyjádření (viz výše) a doplnil, že plánek místa dopravní nehody neodpovídá situaci před nehodou, je tam chybně zakreslena trasa jeho jízdy, protože je zakresleno, že do protisměrné části vozovky přejel ještě před přechodem pro chodce, ačkoliv už na místě policistům uvedl, že takto učinil až za přechodem a už to policistka na jeho popud opravovala v náčrtku, který dělala na místě nehody a který on pak podepsal, ale ani ta oprava nebyla provedena tak, jak požadoval. Dne 27. 6. 2014 pak byla vyslechnuta svědkyně N. Při výslechu mimo jiné uvedla, že toho dne před nehodou normálně vyjížděla od svého bydliště a najížděla na ulici M., kde dávala přednost v jízdě vozidlům, která po této ulici jela. Mezi jinými bylo i vozidlo paní Š., tu zná podle vidění, protože bydlí blízko od ní. Paní Š. poznala podle vizáže. N. se zařadila na ulici M. za její vozidlo a ona pak odbočila vpravo na odstavné parkoviště před prodejny. N. ji minula a pokračovala v jízdě. Ještě předtím, než paní Š. odbočila na parkoviště, tak zaregistrovala na křižovatce vedoucí od P. zprava přijíždějící větší vozidlo tmavé barvy, které se zařadilo za ni. Když pak dojela před křižovatkou s ulicí, kam chtěla odbočovat, tak někde v prostoru před cukrárnou zapnula ukazatel směru vlevo a odbočovat začala v křižovatce tak, že si musela trochu nadjet vpravo, aby se bezpečně vyhnula vozidlu, které vyjíždělo z ulice, kam odbočovala a které tam zastavilo. Jela velmi pomalu, rychlost nehlídala. Před odbočením zkontrolovala situaci za vozidlem vnitřním zpětným zrcátkem, není si jistá, jestli i vnějším, a má dojem, že za sebou viděla jen to tmavé vozidlo. V protisměru žádné vozidlo nejelo. Před odbočením jela už při středu vozovky, a pokud si pamatuje, tak k nárazu do jejího vozidla došlo v okamžiku, kdy už byla v protisměrném jízdním pruhu, ale jestli to bylo celým vozidlem, nebo jen částí, nemůže říci. Jaká byla její reakce na náraz, neví, vnímala jen náraz do svého vozidla a vzápětí náraz svého vozidla do zdi. To, že do jejího vozidla narazil motocyklista, zaregistrovala až následně. Nehodu oznamoval řidič motocyklu, a to po jejich vzájemné dohodě. Téhož dne (27. 6. 2014) pak byla vyslechnuta svědkyně Z. Š., která uvedla, že při předmětné jízdě zaregistrovala, že za její vozidlo se zařadila paní N., která bydlí na ulici M.; poznala ji, protože se jí toto vozidlo líbí. Jela rychlostí asi 40 km/hod, paní doktorka jela za ní. Když vyjížděla na ulici M., tak nikde žádné vozidlo nejelo, což je na tuto dobu nezvyklé, proto si to pamatuje. Paní Š. později odbočila vpravo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

na odstavné parkoviště před cukrárnou, kde chtěla nakupovat, a paní doktorka N. pokračovala v jízdě ke křižovatce s ulicí Ž., kde chtěla odbočovat vlevo, ukazatel směru vlevo měla zapnutý už v době, kdy míjela její stojící vozidlo. Paní Š. pak v kabelce hledala peněženku, když uslyšela ránu, podívala se, co se stalo, a viděla, že pod vozidlem paní doktorky N. je zaklíněna motorka, a to z levé strany. Před přechodem pro chodce viděla stát nějaké větší vozidlo tmavé barvy, má dojem, že toto vozidlo přijelo od P. a jelo za vozidlem paní doktorky N. Průjezd toho tmavého auta ani motocyklu kolem jejího vozidla nezaregistrovala. Ještě by chtěla uvést, že když vyjížděla na ulici M., tak měla přehled vlevo až k benzínové čerpací stanici a tam žádné vozidlo ani motocykl nejel a nezaregistrovala, vyjma toho tmavého vozidla, ani žádné vozidlo, které by na M. vyjelo odjinud. Z toho usuzuje, že ten motocyklista musel jet velmi rychle.

13. Žalobce ve svém písemném vyjádření ze dne 12. 6. 2014 uvedl, že je technicky nemožné, aby řidička Š. v momentě, kdy s vozidlem zajížděla k pravému okraji vozovky, mohla z tohoto místa vidět ze sedadla řidiče a zezadu přes jedoucí nezjištěné vozidlo (bílé dodávkové) a přes žalobcův motocykl na levé koncové světlo vozidla řidičky N. Žalobce připustil, že na objíždění vozidla paní Š. N. mohla užít levý ukazatel směru jízdy, ale dále paní Š. pohled na levou stranu vozidla N. musela zakrýt dodávka. V době, kdy začal žalobce v křižovatce předjíždět vozidlo N., určitě žádný levý ukazatel směru jízdy na jejím vozidle nebyl v činnosti. Je udivující, že paní Š. při řízení vozidla k parkování mezi auta se věnovala řízení vozidla a ještě sledovala vozidlo N., jak ji objíždí zleva, a její vozidlo dále sledovala až do křižovatky, jak uvádí v policejním protokolu, na vzdálenost cca 200 m. Z důvodu, že svědkyně Š. neviděla dodávkové vozidlo jedoucí za vozidlem N., je zřejmé, že paní Š. vozidlo N. nemohla sledovat, a vůbec střet vozidel neviděla. Mohla ji zaujmout až rána a následně mohla vidět konečné postavení vozidel po dopravní nehodě, kdy již vozidlo řidičky N. bylo natočeno na roh domu. Dále žalobce zpochybňoval správnost policejního plánu a tvrzení N. obsažená v policejním protokole.
14. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 7. 2014 sp. zn. S-MHMP 511876/2014/Voj, č.j. MHMP 1002121/2014/Voj byl žalobce uznán vinným, že se jako řidič nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a předjížděl a neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, a předjížděl vozidlo, jehož řidič dával znamení o změně směru jízdy vlevo, a zavinil tak dopravní nehodu. Dne 20. 3. 2014 řídil žalobce vlastní motocykl tovární značky S. registrační značky ISM 100 v Praze 9 po ulici M. ve směru od ulice V. ke křižovatce s ulicí B. Ačkoliv neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, předjížděl nejprve nezjištěné dodávkové vozidlo odbočující vpravo, a poté na křižovatce s ulicí B. vozidlo Š F. reg. zn. X (majitelka N.) řízené N., která s vozidlem odbočovala vlevo do ulice B. a měla zapnutý ukazatel změny směru jízdy vlevo a narazil pravou stranou motocyklu do levé strany tohoto vozidla a zavinil tak dopravní nehodu. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, došlo k hmotné škodě na obou vozidlech. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě zjištěna ani uplatněna. U žalobce i N. byla na místě provedena orientační dechová zkouška přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Popsaným jednáním tak žalobce dle správního orgánu prvního stupně porušil povinnosti uložené mu závazně v § 4 písm. c) [po opravě provedené žalobou napadeným rozhodnutím se jedná o § 4 písm. a)] a § 17 odst. 5 písm. a), e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tím

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dle správního orgánu prvního stupně spáchal přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7., písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10. 3. 2015 č.j. 71/2015-160-SPR/3, jímž byl ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně text „§ 4 písm. c)“ nahrazen textem „§ 4 písm. a)“ a ve zbytku bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.

15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

16. Podle § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

17. V § 17 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích je stanoveno:

„Řidič nesmí předjíždět

a) nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí,

b) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet,

c) jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích,

d) na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi,

e) dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v totéž směru jízdy,

f) na křižovatce a v těsné blízkosti před ní; tento zákaz neplatí

1. jde-li o předjíždění vpravo podle odstavce 1,

2. jde-li o předjíždění jízdních kol, mopedů a motocyklů bez postranního vozíku,

3. na hlavní pozemní komunikaci,

4. na křižovatce s řízeným provozem.“

18. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o provozu na pozemních komunikacích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.*

19. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *fyzická osoba se dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

20. V projednávaném případě je sporné, zda žalobce byl oprávněn předjíždět vozidlo N., nebo nikoliv. Podle správních orgánů žalobce nebyl oprávněn k předjíždění ze dvou důvodů, a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

to jednak proto, že žalobce před sebe neměl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí [§ 17 odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích], jednak proto, že N. měla s dostatečným časovým předstihem dávat znamení o změně směru jízdy vlevo [§ 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích].

21. Závěr, že žalobce před sebe neměl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, správní orgán prvního stupně na s. 5 svého rozhodnutí opřel o skutečnost, že mezi vozidlem N. a motocyklem žalobce jelo dodávkové vozidlo; žalobce tak *„nepochybně měl, právě kvůli tomuto vozidlu, omezený výhled vpřed, takže vozidlo N. jedoucí před tímto dodávkovým vozidlem nemusel během jízdy vůbec vidět a mohl ho poprvé spatřit v okamžiku, kdy se rozhodl toto dodávkové vozidlo předjet, protože řidič dodávkového vozidla zapnul ukazatel změny směru jízdy vpravo a zpomalil, aby mohl odbočit vpravo nebo zastavit s vozidlem u pravého okraje komunikace.“* Žalobou napadeným rozhodnutím pak tyto závěry správního orgánu prvního stupně žalovaný potvrdil, aniž je jakkoliv rozvedl.
22. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že závěr, že žalobce při předjíždění neměl před sebe dostatečný rozhled, je pouhou spekulací, která nemá oporu ve správním spise. Samotná skutečnost, že před motocyklem žalobce jelo nezjištěné dodávkové vozidlo, nijak nevypovídá o tom, zda žalobce měl dostatečný rozhled pro provedení předjížděcího manévru, nebo nikoliv. Přitom sám správní orgán prvního stupně na s. 5 svého rozhodnutí připouští, že řidič dodávkového vozidla zapnul ukazatel změny směru jízdy vpravo a zpomalil, aby mohl odbočit vpravo nebo zastavit s vozidlem u pravého okraje komunikace – tato skutečnost by pak nasvědčovala žalobcem tvrzenému závěru, že toto dodávkové vozidlo již odbočovalo vpravo, když se žalobce rozhodl jej předjet. Žalobce rovněž uvedl (viz jeho podání ze dne 10. 5. 2014), že na způsob jízdy dodávkového vozidla reagoval tím, že si najel ke středu vozovky. Taková skutečnost by dle zdejšího soudu nasvědčovala tomu, že žalobce před zahájením předjíždění vozidla N. měl dostatečný rozhled před sebe.
23. Z dokumentů obsažených ve správním spise nelze jednoznačně určit, zda žalobce měl před sebe dostatečný rozhled, nebo nikoliv. Proto pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobce dostatečný rozhled neměl, soud uzavřel, že takové skutkové zjištění nemá oporu ve správním spise, a proto je zde dána vada řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z výše uvedených důvodů soud shrnul, že v posuzovaném případě nebylo zjištěno bez důvodných pochybností, že žalobce porušil svoji povinnost stanovenou v § 17 odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
24. Dále se soud zabýval otázkou, zda v případě žalobce došlo k porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány vycházely ze svědecké výpovědi N., že zapnula ukazatel změny směru jízdy vlevo, a dále ze svědecké výpovědi svědkyně Š., která mimo jiné uvedla: *„Já jsem později odbočila vpravo na odstavné parkoviště před cukrárnou, kde jsem chtěla nakupovat, a paní doktorka N. pokračovala v jízdě ke křižovatce s ulicí Ž., kde chtěla odbočovat vlevo, ukazatel směru vlevo měla zapnutý už v době, kdy mýjela moje stojící vozidlo. Já pak hledala v kabelce peněženku, když jsem uslyšela ránu, podívala jsem se, co se stalo, a viděla jsem, že pod vozidlem paní doktorky N. je zaklíněná motorka, a to z levé strany.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

25. Správní orgán prvního stupně na s. 4-5 svého rozhodnutí shrnul, že logicky zní výpověď MUDr. N., že zapnula ukazatel změny směru jízdy vlevo proto, aby dala za ní jedoucím vozidlům, resp. jejich řidičům na vědomí, že bude na nejbližší křižovatce odbočovat vlevo, a toto znamení dala včas, zařadila se ke středu vozovky a splnila i další povinnost, že se před odbočením vlevo přesvědčila pohledem do zpětného zrcátka o situaci za svým vozidlem, zda zkontrolovala situaci vedle vozidla, si není jistá; podle názoru správního orgánu prvního stupně však tato skutečnost sama o sobě rozhodně neznámá, že by se tím N. nějakým způsobem podílela na zavinění dopravní nehody, protože bylo nade vší pochybnost prokázáno, že s dostatečným předstihem ostatním řidičům, tedy i žalobci, svůj úmysl odbočit vlevo předepsaným způsobem signalizovala; stejně tak jako to, že před odbočením vlevo si trochu nadjela doprava, aby se lépe vyhnula vozidlu vyjíždějícímu z ulice, kam chtěla odbočovat; ze zjištěných skutečností je podle správního orgánu prvního stupně zcela zřejmé, že ukazatel změny směru jízdy vlevo na jejím vozidle byl zapnutý už v době, kdy za ní jelo dodávkové vozidlo a za ním žalobce.
26. Žalobce ve svém odvolání ze dne 25. 7. 2014 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo jiné namítal, že pokud jde o signalizaci změny směru jízdy, kterou údajně poškozená zapnula, počátek tohoto úkonu nezpochybňuje, neboť jej neviděl; v době předjíždění však poškozená jistě signalizaci zapnutou neměla, neboť v takovém případě by jistě žalobce jako zkušený řidič manévr předjíždění nedělal. Dále žalobce uvedl, že poškozená sice mohla mít zapnutou signalizaci odbočení vlevo, a to v době, kdy byla poškozená mimo zorný úhel žalobce, neboť mu ve výhledu bránilo odbočující vozidlo, avšak vzhledem k tomu, že následně směřovala k pravému okraji, jak sama ostatně řekla, mohl se mechanismus světelné signalizace automaticky vypnout. Žalovaný k tomu na s. 4-5 napadeného rozhodnutí poukázal na jím tvrzenou nevěrohodnost vyjádření žalobce a uvedl, že správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil výpovědi svědkyň N. a Š. jako věrohodné, zatímco skutečností plynoucím z výpovědi žalobce nepřisvědčil, protože uvedenou skupinu námitek týkající se otázky dání znamení o změně směru jízdy N. považuje za nedůvodnou.
27. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že výpověď svědkyně Š. neposkytuje žádnou odpověď na otázku, zda N. v okamžiku, kdy žalobce zahajoval svůj předjížděcí manévr, resp. bezprostředně předtím, dávala znamení o změně směru jízdy vlevo, nebo nikoliv. Z výpovědi svědkyně Š. vyplývá toliko to, že toto znamení o změně směru jízdy vlevo N. dávala v okamžiku, kdy předjížděla právě paní Š. (tj. ještě před přechodem pro chodce). Žalobce přitom ve svém odvolání zmínil nikoliv nereálnou možnost, že znamení o změně směru jízdy se automaticky vypnulo, když N. směřovala k pravému okraji vozovky. Zdejší soud podotýká, že je obecně známou skutečností, že tzv. „blinkr vlevo“ se u některých typů automobilů skutečně vypíná v okamžiku, kdy řidič vozidla alespoň trochu otočí volantem doprava. Zde navíc správní orgán prvního stupně (s jehož úvahami se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil) výslovně uvedl, že bylo nade vší pochybnost prokázáno to, že N. si před odbočením vlevo trochu nadjela doprava, aby se lépe vyhnula vozidlu vyjíždějícímu z ulice, kam chtěla odbočovat. Ze správního spisu je tak zřejmé, že N. dávala znamení o změně směru jízdy vlevo v okamžiku, kdy předjížděla svědkyni Š., avšak není zřejmé, zda dávání tohoto znamení o změně směru jízdy vlevo trvalo i bezprostředně předtím, než žalobce začal N. předjíždět, a zda se tento mechanismus tzv. blinkru automaticky nevypnul právě proto, že si N. nadjela doprava. Žalovaný se přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

mohl a měl pokusit tuto skutečnost zjistit např. opakovaným výsledkem žalobce a svědkyně N., popř. znaleckým posudkem, event. odborným posouzením skutečností od jiného správního orgánu (srov. § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), z něhož by bylo seznatelné, zda v tomto konkrétním vozidle by při nadjetí vozidla doprava došlo k automatickému vypnutí znamení o změně směru jízdy vlevo, nebo nikoliv. Tím žalovaný porušil svoji povinnost prokázat vinu žalobce mimo rozumnou pochybnost, jakož i postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014 č.j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Žalovaný se pak s touto zásadní argumentací žalobce (o možném automatickém vypnutí mechanismu znamení o změně směru jízdy) s odkazem na údajnou nevěrohodnost žalobce (a naopak na věrohodnost svědkyň N. a Š.) vůbec nevypořádal, čímž zatížil svoje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

28. Soud na tomto místě na okraj podotýká, že v dané věci ze správního spisu vůbec nevyplývá, že by bylo jakkoliv vůbec zjišťováno, zda předmětný levý blinkr automobilu N. byl v daném okamžiku funkční, což je přitom dle mínění soudu otázka naprosto zásadní.
29. Soud dodává, že nemůže obstat argumentace žalovaného (viz s. 5 napadeného rozhodnutí) ve vztahu k námitce o neprovedení výsledku svědka pana J. o tom, že jelikož žalobce ve svých podáních ani při ústním jednání výsledk žádného svědka nenavrh, odvolací správní orgán tuto námitku posoudil jako nedůvodnou. Soud k tomu podotýká, že jsou to správní orgány, jejichž povinností je, aby mimo rozumnou pochybnost, vedeny při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2015 č.j. 6 Ads 52/2014-42), prokázaly vinu žalobce, a to nehlédě na to, jaké důkazy žalobce označil (resp. neoznačil) k prokázání svých tvrzení. Žalovaný proto v dalším řízení posoudí, zda výslech pana J. může vést k objasnění věci, nebo nikoliv. Městský soud v Praze podotýká, že nepředjímá, zda tento výslech je namístě provést (pokud by např. svědek J. inkriminovanou situaci viděl až poté, co došlo k dopravní nehodě, jeho výslech by zjevně byl nadbytečný), pouze uvádí, že nelze odmítnout provést výslech svědka pouze s tím, že jej žalobce nenavrh v řízení před správním orgánem prvního stupně.
30. Pokud pak jde o okruh námitek žalobce směřujících k tomu, že skutečným viníkem předmětné dopravní nehody byla N. (viz zejména námitky o tom, kdo do koho skutečně narazil a které části obou vozidel, jakož i které části těla žalobce byly poškozeny), Městský soud v Praze uvádí, že v daném případě je třeba soustředit pozornost na otázku, zda N. v okamžiku, kdy ji žalobce začal předjíždět (resp. těsně předtím), dávala znamení o změně směru jízdy vlevo, nebo nikoliv. Zodpovězení této otázky povede k závěru, zda žalobce porušil svoji povinnost dle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. I v rámci tohoto řízení je třeba uplatňovat zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Pokud tedy žalobci nebude prokázána vina mimo rozumnou pochybnost, není možné jej shledat vinným. V takovém případě je však již bezpředmětné, zda viníkem nehody byla N., neboť v nyní projednávané věci je třeba

pouze posoudit, zda žalobce spáchal jemu vytýkaný přestupek, nebo ne. Z uvedených důvodů se zdejší soud tímto okruhem námitek nezabýval.

31. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], jakož i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 6.800 Kč, tj. ve výši 1.428 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.